

at bede det ærede Medlem om at huske sig nøie om, og give os en anden Forklaring. (Holstein=Ledreborg: Paa ingen Maade). Ja, det ærede Medlem maa gjøre i saa Henseende, hvad han vil; jeg skal saa nøies med at konstatere dette, at, medens det ærede Medlem gik ud fra, at han har brugt sin Ytring som Bærg mod personlige Angreb (Holstein=Ledreborg: Nei, som Bærg mod usømmelig Agiteren fra høire Side), eller som Svar paa Angreb fra anden Side, har jeg nu oplyst, og oplyst i Genhold til de forskellige Ting, der ligge for her — (Holstein=Ledreborg: Ja, oplyst i Genhold til Avisreferater) — jeg veed ikke, om det ærede Medlem vil bestride alle Referaterne af dette Møde, selv Angivelsen af Lærernes Orden (Afbrydelse af Holstein=Ledreborg) — ja, vi blive lidt vanskelig stillede, naar det ærede Medlem vil være den allerneeste Kilde til, hvad der er passeret. Det bliver i alt Fald staaende, at, hvad det ærede Medlem har sagt ved den omhandlede Leilighed, har han ikke sagt for at værges Herr Sorgen Pedersen mod personlige Angreb, men sagt i Genhold til almindelige Udtalelser om Sernbanespørgsmaalet, og Benstres Stilling dertil. Det vil væsentlig forandre Karakteren af det ærede Medlems Ytring ved denne Leilighed (Afbrydelse af Holstein=Ledreborg). Det vil, siger jeg, faae en betydelig Indflydelse paa Karakteren af denne Ytring, om den kan siges at være blot et Forsvar for en politisk Meningsfælde, eller om det dog maatte i Virkeligheden have været, hvad den valgte Kandidat har kaldet en Trusel.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Valgets Godkendelse kan jeg fatte mig kort, thi de tre ærede Ordførere have gjennegaet Sagen saaledes, at vi have faaet hele Betænkningens Udvikling paany frisket op i Hufommelsen. Det, som for mig er det Afgjørende, er, at, saafremt Sernbanespørgsmaalet virkelig har været af stor Betydning for Valget i Kredsen, har Sorgen Pedersen havt fuldkommen god Leilighed til at udtale sig derom. Naar han har havt Ordet to Gange og veed, at mellem de Ting, der have ligget for, har Sernbanespørgsmaalet spillet en stor Rolle, er det for mig komplet ufatteligt, at man kan give til Paasud, for en Forkastelse af Valget, at han ikke har faaet Leilighed til at udtale sig om Sernbanespørgsmaalet; det forekommer mig saa givet som Noget, at det har Sorgen Pedersen havt fuld og fri Leilighed til. Om Valgbestyrrelsens Formand har havt Ret i sin Opfattelse af Valglovens § 35 eller ikke, derom kunde der vist strides frem og tilbage med forskellige mere eller mindre kraftige Argumenter; men een Ting synes mig afgjort, og det er, at efter at denne Sag er kommen til at ligge for, vil der ikke være nogen Valgbestyrrelsens Formand i Landet, der overhovedet følger med, hvad der sker

offentlig, som for Fremtiden vil indlade sig paa at negte en Kandidat Ordet, selv efter at Forespørgslerne ere begyndte. Det vil være den Lærdom, der høstes af denne Debat, at enhver Valgbestyrrelsens Formand siger: Jeg vil ikke udtætte mig eller den af Kandidaterne, som maatte blive valgt, for, at Valghandlingen skal blive kasteret, fordi jeg har negtet dem Ordet. Derfor anser jeg det for givet, at, hvad vi end mene om Berettigelsen eller Uberettigelsen af Formandens Fortolkning her af Valglovens § 35, saa vil den praktiske Følge blive den, at for Fremtiden negter ingen Valgbestyrrelsens Formand en Kandidat at tage Ordet, selv efter at Forespørgslerne ere begyndte. Nu har det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ment, at det var rigtigst at udtrykke den Tanke, han har nedlagt i sin Betænkning, saaledes, at Folkethinget skulde udtale, at det ikke erkjender, at den Opfattelse af Valglovens § 35 er berettiget, hvorefter Valgbestyrrelsens Formand ved det i Aarsens den 3die Januar d. A. afholdte Folkethingssvalg har negtet den faldne Kandidat, S. Pedersen Ordet for at udtale sig om Sernbanesagen. Jeg har det at indvende mod den Formulering, som det ærede Medlem har givet sin Tanke, at denne derved bliver saa ganske overordentlig speciel; den henholder sig til, hvad der ved en enkelt særlig Leilighed er foresaldet, og ikke alene det, men gjør det med saa stærkt indskrænkende Ord, at det kunde være tvivlsomt, om ikke det ærede Medlems Tanke ligefrem vil lide Skaar ved at fremkomme under denne Form. Naar der f. Ex. staaer, at Folkethinget ikke erkjender Berettigelsen af den Opfattelse, der har ført til at negte ham Ordet for at udtale sig om Sernbanesagen, saa er det dog vistnok ikke Meningen, at man derimod vilde have erkjendt Berettigelsen, om man havde negtet ham Leilighed til at udtale sig om Jiferisagen, om den vestindiske Sag eller om hvilken som helst anden Sag. Det ærede Medlems Tanke maa aabenbart være den, at han overhovedet ikke billiger den Fortolkning af den paagjældende § i Valgloven, hvor efter Formanden har ment, at, naar man først var kommen til Forespørgslerne, saa maatte der ikke tales mere af Kandidaterne; men det forekommer mig da meget rigtigere at udtale dette ligefrem og som en almindelig Regel. Vore Valglove ere lige saa lidt som vore Forfatningslove saa fuldstændige, at de kunne staa ganske paa egne Ben, de kræve en stadig Fuldstændiggjørelse gennem Praxis og Tradition, og et af de væsentligste Midler til at faae vore Valglove rigtig forstaaede, er den Afgjørelse, som Valgspørgsmaal finde succesfuld her i Folkethinget. Derfor er det meget ønskeligt, at disse Principer holdes fast, at man ikke afviger fra dem, naar de først ere etablerede, og jeg har derfor ikke uden Vællagelse set, at man i sin Tid har søgt at fravige de Grundsætninger, som tidligere under over-